

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: L. H. C.
st. přísl. X
e. č. X
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, Tis u
Blatna

zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha

proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,
odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2020, čj. KRPB-171955-14/ČJ-2020-060027-Z

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v soudním

řízení ve výši **8228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou brojil žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2020, čj. KRPB-171955-14/ČJ-2020-060027-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) ve spojení s ustanovením § 129 odst. 1 a 3 téhož zákona na 31 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, tj. od 8. 9. 2020 do 8. 10. 2020.
2. Žalobce byl zajištěn napadeným rozhodnutím za účelem předání do příslušného členského státu EU k posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země či osobou bez státní příslušnosti (dále jen „nařízení Dublin III“).

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve shrnula skutkový stav věci. Žalobce byl zajištěn dne 8. 9. 2020 v Břeclavi, neboť nebyl schopen předložit platný cestovní doklad ani jiný doklad, který by jej opravňoval ke vstupu a pobytu na území ČR. Na základě lustrace v systému EURODAC byla nalezena shoda se záznamem v Irsku, Švýcarsku a v Belgii.
4. Při podání vysvětlení uvedl, že už není státním příslušníkem USA, neboť jde o zemi, kterou řídí Sörösova loutka Donald Trump. Je svobodný, ale má dvě děti, které jsou v USA. Nejprve požádal o azyl v Irsku v roce 2015, pak se vrátil do USA, nicméně znovu přijel přes Švýcarsko do Evropy. Chce předat na ruské velvyslanectví v Polsko materiály o protiprávním jednání Hillary Clintonové a George Söröse. Domníval se, že v EU nemusí mít cestovní doklad. Jeho cestovní pas měla zadržet údajně švýcarská cizinecká policie, a to protiprávně.
5. Žalovaná odkázala na relevantní právní úpravu zajištění cizince dle ustanovení § 129 ZPC a uvedla, že v případě žalobce byl dán důvod pro jeho zajištění. V první řadě žalovaná měla za prokázané, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně, neboť neměl platný cestovní doklad. Dále žalovaná posuzovala aplikovatelnost nařízení Dublin III, přičemž dovodila, že žalobce je občanem třetí země a podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Irsku, Švýcarsku a Belgii. Stran posouzení reálnosti

předání žalobce do odpovědného členského státu žalovaná uvedla, že o tom rozhodne Ministerstvo vnitra v dublinském řízení.

6. Žalovaná aplikovala čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III a dovodila, že Irsko nebo Švýcarsko je povinno žalobce převzít na své území s cílem dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
7. Žalovaná se zabývala otázkou, zda nelze ve vztahu k nastavení azylového systému v Irsku, Švýcarsku či Belgii konstatovat, že tam dochází k systémovým nedostatkům. Žalobce sám neuvedl žádné skutečnosti, které by tomu nasvědčovaly. V uvedených zemích je umožněna činnost právnických osob, které dohlíží na dodržování předpisů, a tyto země jsou považovány za bezpečné jak ze strany ČR, tak i ostatních zemí EU. Jediná námitka žalobce směřovala k nebezpečí možné deportace ze Švýcarska do USA. Podle názoru žalované je ale zřejmé, že se v těchto zemích mohl svobodně pohybovat. Účel zajištění cizince je tak reálný.
8. Jelikož žalobce nemá cestovní doklad a vyjádřil úmysl dále pokračovat v cestě do Polska, nebylo možno v jeho případě využít tzv. zvláštního opatření za účelem vycestování z území ČR. Dále zdůraznila, že žalobce nemá na území ČR zajištěno ubytování a nemá ani dostatek finančních prostředků.
9. Dále žalovaná zkoumala, zda je u žalobce dáno tzv. vážné nebezpečí útěku (§ 129 odst. 4 ZPC). V tomto ohledu odkázala i na judikaturu NSS a dovodila, že v případě žalobce byla tato kritéria naplněna (absence cestovního dokladu, úmysl pokračovat dále v cestě do Polska). Žalobce nerozumí česky a nezná a nemá prostředky ani na svou obživu, ani na ubytování. Vzhledem k jeho předchozímu jednání nelze očekávat, že by setrval v ČR do vydání rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu. Dále žalovaná poukázala též na skutečnost, že v případě Irska, Švýcarska a Belgie jde o země přímo nesousedící s ČR, čímž bylo také naplněno ustanovení § 129 odst. 4 ZPC.
10. Dále žalovaná posuzovala přiměřenost poměrů žalobce a usoudila, že ani jeho zdravotní stav, ani jiné okolnosti nebrání jeho zajištění. Žalobce v ČR nemá žádné vazby. Jeho zajištění je přiměřené sledovanému cíli.
11. Doba zajištění byla stanovena na 31 dnů ode dne omezení osobní svobody, tedy od 8. 9. 2020 do 8. 10. 2020. Konec doby zajištění se shoduje s koncem lhůty pro podání žádosti o převzetí cizince zpět (čl. 28 odst. 3 druhý pododstavec nařízení Dublin III).

III. Žaloba

12. Žalobce v žalobě a jejím doplnění prostřednictvím ustanoveného zástupce z řad advokátů uvedl následující žalobní body. Žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti proto, že se nevypořádala se zvlášť závažným zdravotním stavem žalobce.

13. V prvním žalobním bodě žalobce uvedl, že již v průběhu svého výsledku vykazoval řadu známek toho, že trpí přinejmenším závažnou psychickou nemocí (mimo jiné jeho vážně míněné tvrzení, že Spojené státy řídí Sörösova loutka Donald Trump či že míří na ruský konzulát do Polska předat materiály prokazující protiprávní jednání Hillary Clintonové a George Söröse), přičemž tento stav musel být pracovníkům žalované zcela zřejmý, zvláště při osobním kontaktu.
14. Žalobce poukázal na právní úpravu obsaženou v čl. 21 a čl. 22 odst. 1 přijímací směrnice a uvedl, že v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří dosud nevyřízenou žádost podali v jiném členském státě schengenského systému, absentuje příslušná úprava přímo v zákoně o pobytu cizinců, je třeba článek 21 této směrnice chápat jako přímo účinný, bez ohledu na to, že nebyl promítnut přímo do zákona o pobytu cizinců. Žalobce k tomu připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2016, č. j. 1 Azs 123/2015-47.
15. Alespoň obdobnou péči zdravotnímu stavu, a tudíž tomu, zda žalobce není zranitelnou osobou, měla za povinnost věnovat i žalovaná, a to přinejmenším od okamžiku, kdy se dozvěděla, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v členské zemi schengenského systému, a tudíž je třeba rozhodnout i o osudu jeho žádosti v ČR (pravděpodobně rozhodnutím o jeho předání do jiného členského státu schengenského prostoru). Pouze základním posouzením zdravotního stavu žalované je možné dostát povinností zakotveným čl. 21 a 22 přijímací směrnice, jakož i čl. 11 věnujícího se speciálně potřebám zranitelných zajištěných osob.
16. Jelikož žalovaná nijak nevyhodnotila na první pohled špatný zdravotní (psychický) stav žalobce a mimo jiné jej tak mohla ohrozit umístěním do Zařízení pro zajištění cizinců, které není koncipováno na péči o závažně psychické osoby, zatížila napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát.
17. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Dále navrhl, aby mu byla přiznána odměna za zastupování žalobce v soudním řízení.

IV. Vyjádření žalované

18. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 16. 9. 2020 uvedla, že považuje žalobu za nedůvodnou.
19. Žalovaná nejprve shrnula žalobní argumentaci. K tvrzenému přímému účinku čl. 21 a 22 přijímací směrnice uvedla, že uvedená směrnice nevylučuje zajištění zranitelných osob a pro tyto případy stanoví standardy, kterých by se jim během jejich zajištění mělo dostávat.
20. V případě žalobce postupovala žalovaná v souladu se ZPC, který upravuje zajištění zranitelných osob tak, že za ně považuje nezletilé cizince bez doprovodu.

21. Z uvedených skutečností jasně plyne, že žalobce svým jednáním naplnil podmínky pro zajištění ve smyslu ustanovení § 129 ZPC, neboť vstoupil a pobýval na území ČR neoprávněně, tj. bez cestovního dokladu a kdy bylo dále zjištěno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Irsku, Švýcarsku a Belgii.
22. Žalobce byl na základě žádosti žalované umístěn do ZZC Balková, které provozuje Správa uprchlických zařízení MV (SUZ), která podle zákona zajišťuje nutný rozsah služeb poskytovaných umístěným klientům (§ 134 ZPC). Provozovatel je povinen zajistit lékařskou prohlídku zajištěného cizince a další nezbytná diagnostická a laboratorní vyšetření a očkování atd. Může též zajištěnému cizinci zajistit psychologické a sociální služby a další služby a věci nezbytné pro zajištění pobytu v zařízení. Umístěným osobám jsou tedy zajištěny stejné podmínky, jaké požaduje čl. 11 přijímací směrnice v případě zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu.
23. Co se týče vyhodnocení samotného zdravotního stavu žalobce, neměla žalovaná důvod se domnívat, i přes některá jeho vyjádření (kupř. hodnocení politické situace v USA) či tvrzení k jeho identitě jsou svérázná, že je žalobce osobou nacházející se ve špatném zdravotním stavu či dokonce osobou nesvéprávnou. Žalobce odpovídal smysluplně na doplňující otázky, které mu byly žalovanou kladeny za účelem zjištění stavu věci, jako např. otázky týkající se jeho zdravotního stavu, zda žádá informovat svůj zastupitelský úřad či zda má doručovací adresu, zázemí, zaměstnání, kde se nachází jeho cestovní doklad atd. Proto žalovaná neměla důvod se domnívat, že žalobce je osobou nacházející se ve špatném zdravotním stavu či dokonce osobou nesvéprávnou. V ZZC Balková měl žalobce zajištěn přístup ke zdravotní péči, protože žalovaná nesouhlasí s jeho tvrzením, že jej zajištění mohlo ohrozit, přičemž žalobce ani nespécifikoval, v čem by takové ohrožení mělo spočívat.
24. Konečně žalovaná poukázala na závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010 – 150 s tím, že při zajištění cizince je žalovaná povinna pouze předběžně posoudit, zda předání cizince není a priori vyloučeno.
25. Ze všech uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci tak učinil bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
27. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.

28. Ze **správního spisu** žalované vyplývají následující skutečnosti. Žalobce byl po svém zadržení dne 8. 9. 2020 následně lustrován v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda se záznamem z Belgie (30. 8. 2019), Švýcarska (4. 4. 2019) a Irska (3. 6. 2015). Ve spisu založena kopie jeho cestovního pasu a belgického průkazu žadatele o azyl. Se žalobcem byl proveden pohovor k podání vysvětlení, v němž uvedl, že je zdravý a žádné léky neužívá. Podle jeho tvrzení nemá v Evropě žádné zázemí. Jeho cestovní doklad zůstal ve Švýcarsku, neboť ho odebrala policie. Žalobce prý má utajenou totožnost a důkazy o protiprávním jednání proti Hillary Clintonové a Georgi Sörösovi. V USA mu prý lidé od nich ubližovali. Žalobce vyjádřil úmysl jet dále do Polska, tam chtěl jet z Břeclavi vlakem. V ČR zůstat nechce. Dále chce v Rusku požádat o azyl, a také v Saudské Arábii. Potvrdil, že požádal o azyl v Irsku, Belgii a Švýcarsku, ale měl za to, že v EU nepotřebuje cestovní doklad. Poté, co požádal o azyl v Irsku, tak se vrátil do USA, pak přijel teprve do Švýcarska. Nemá u sebe žádné peníze ani jiný majetek. Nemá tu žádné příbuzné, v Evropě někoho má, ale neprozradil identitu této osoby. Protokol o podání vysvětlení odmítl podepsat. Ze **správního spisu** dále vyplývá, že na základě příkazu žalované byl žalobce umístěn do ZZC Balková do části s mírným režimem.
29. Ve spisu je dokumentováno zahájení dublinského řízení s tím, že dne 9. 9. 2020 Ministerstvo vnitra zaslalo žádost o přijetí zpět do Švýcarska a Belgie. Lhůta pro odpověď byla stanovena na 23. 9. 2020. Vzhledem k tomu, že oba označené státy popřely svou příslušnost k provedení azylového řízení se žalobcem, byla zaslána nová žádost (opětovné posouzení – tzv. remonstrace) dne 21. 9. 2020. Podle sdělení Ministerstva vnitra bylo dublinské řízení následně ukončeno ke dni 22. 9. 2020 z důvodu nečinnosti belgických orgánů. Ministerstvo vnitra následně požádalo o propuštění cizince ze zajištění, k čemuž dne 6. 10. 2020 žalovaná vydala příkaz.
30. Žaloba **není důvodná**.
31. Krajský soud považuje nejprve za vhodné shrnout právní úpravu zajištění cizince za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III, která byla v předmětné věci žalovanou aplikována.
32. Účelem a důvodem pro zajištění žalobce v posuzované věci bylo zahájení dublinského řízení o přijetí žalobce zpět na území Belgie či Švýcarska. Skutečnost, že žalobce již pravděpodobně není zajištěn, je v souladu s aktuální judikaturou správních soudů irelevantní, neboť podle názoru Nejvyššího správního soudu obsaženém v rozsudku ze dne 27. 11. 2018, č.j. 6 Azs 320/2017-20 bylo ustanovení § 172 odst. 6 ZPC neaplikovatelné pro rozpor s evropským právem. Poté Ústavní soud ČR rozhodl svým nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 o zrušení citovaného ustanovení, a to dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů.
33. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *„členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**“*. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že *„[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je*

nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.** V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

34. Podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
35. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
36. Podle čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 (tzv. přijímací směrnice) platí obecná zásada, že „Členské státy zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, oběti obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, **osob s duševní poruchou** a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obřízky.“ Podle čl. 22 odst. 1 této směrnice pak platí, že posouzení zvláštních potřeb zranitelné osoby se zahájí v přiměřené lhůtě poté, co byla učiněna žádost o mezinárodní ochranu a může být začleněno do stávajících vnitrostátních postupů. Členské státy zajistí, aby se tyto

zvláštní potřeby při přijetí zohledňovaly podle ustanovení této směrnice rovněž v případech, kdy vyjdou najevo až v pozdějším stadiu azylového řízení.

37. Krajský soud v první řadě uvádí, že samotné posouzení zranitelnosti žadatele o azyl (v tomto smyslu je žalobcem žadatelem ve smyslu právního rámce SEAS, nikoliv podle českého zákona o azylu) je doménou samotného řízení o udělení mezinárodní ochrany, příp. řízení dublinského o přemístění žadatele o azyl do příslušného členského státu EU. K tomu krajský soud poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č.j. 6 Azs 275/2018-72 (přístupný na www.nssoud.cz), podle něhož otázka, zda je stěžovatelka zranitelnou osobou, resp. zda se stala obětí obchodování s lidmi, má význam i pro správné posouzení toho, zda je přemístění stěžovatelky možné s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“.
38. Pro účely rozhodování o zajištění cizinců ve smyslu § 129 ZPC je otázka zranitelnosti osoby relevantní z pohledu stanovení režimu, v jakém může být cizinec zajištěn, nikoliv v zásadě v tom ohledu, zda jsou splněny podmínky pro zajištění či nikoliv. To platí s výjimkou situace, kdy by zajištění cizince bylo vzhledem k jeho osobním poměrům (zejm. zdravotnímu stavu) zcela nepřiměřené. Žalobci lze přitakat v tom směru, že právní úprava obsažená v čl. 21 a 22 přijímací směrnice není dosud dostatečně promítnuta v ZPC, který doposud považuje za zranitelné osoby pouze nezletilé bez doprovodu (§ 180c ZPC). Definici zranitelné osoby obsaženou v zákoně o azylu (souladnou s přijímací směrnicí) tak nelze pro účely posouzení zranitelnosti osoby při aplikaci ZPC přímo aplikovat. S žalobcem se však lze ztotožnit v tom směru, že žalovaná je povinna při výkladu ZPC v rámci povinnosti eurokonformního výkladu českého práva přihlížet při hodnocení zranitelnosti cizince zajišťovaného v režimu § 129 ZPC k čl. 21 a 22 přijímací směrnice.
39. Pokud se však týká postupu žalované v předmětné věci, krajský soud v něm nespatřuje žádné pochybení, které by zakládalo nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jakkoliv žalobce prezentoval v rámci podání vysvětlení určité úvahy či názory (držení jeho dětí jako rukojmí v USA, spiknutí miliardáře Söröse s americkými politiky atp.), které mohou zakládat hypotetické spekulace o jeho duševním zdraví, z jeho komunikace z příslušníky žalované ani z jeho chování přímo nevyplynulo, že by byl v tomto smyslu zranitelnou osobou. Sám sebe označil za zdravého jedince, který nebere žádné léky. Sám dokázal přicestovat přes celou Evropu až do ČR, přičemž hodlal v cestě pokračovat dále do Polska. Krajský soud k tomu uvádí, že žalobce mohl uvádět rovněž smyšlené motivy své cesty do Evropy, čemuž napovídá i to, že jako konečný cíl své cesty uváděl Rusko, kde chce údajně rovněž požádat o azyl. Krajský soud nespatřuje v postupu žalované, která po podání vysvětlení rozhodla o zajištění žalobce v režimu § 129 ZPC, žádné pochybení.

40. Pokud se týká tvrzeného ohrožení osoby žalobce jeho zajištěním, krajský soud zde rovněž nespatřuje žádný důvod, pro nějž by zajištění jeho osoby v ZZC Balková v mírném režimu zajištění mělo představovat zásadní pochybení. Ve všech zařízeních SUZ je o zajištěné osoby postaráno z hlediska jejich základních životních potřeb i z hlediska zdravotní péče. Část s mírným režimem, kde byl žalobce zajištěn, tvoří ubytovací místnost, společné sociální a kulturní zařízení a další prostor, v němž se mohou zajištění cizinci volně pohybovat, stanovený vnitřním řádem zařízení (§ 132 ZPC), v němž se lze stýkat i s ostatními cizinci. Provozovatel je taktéž povinen zajistit lékařskou prohlídku zajištěného cizince a nezbytná vyšetření, jakož i psychologické a sociální služby (§ 134 odst. 2 a 3 ZPC).
41. Pokud žalobce argumentoval tím, že zvolené zařízení je pro žalobce nevhodné, krajský soud k tomu uvádí tolik, že pokud by se prokázalo (in eventum v provedeném dublinském řízení), že žalobce je skutečně zranitelnou osobou z důvodu svého psychického postižení, bylo by možno uvažovat o jeho transferu do ZZC Bělá Jezová, které je po rekonstrukci a připraveno pro zajištění péče o zranitelné osoby, ovšem se speciálním zacílením na rodiny s dětmi. Ve fázi vydání prvotního rozhodnutí o zajištění žalobce však takový závěr nebyl zdůvodněn ani zjištěnými okolnostmi žalobcova příchodu, ani jeho tvrzeními.
42. Těmto závěrům odpovídá i žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne 20. srpna 2015, č.j. 1 Azs 123/2015 - 50, v němž mj. NSS dospěl k závěru, že „Z podkladů řízení o udělení mezinárodní ochrany, jež primárně slouží pro zjištění případných azylových důvodů žadatele, lze sestavit poměrně podrobný obraz o aktuálním stavu cizince a jeho osobních problémech. Takto zjištěné informace jsou dle názoru Nejvyššího správního soudu zpravidla dostatečné i pro posouzení zranitelnosti žadatele ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu.“ Per analogiam lze i v předmětné věci usoudit, že skutkový stav zjištěný žalovanou byl dostatečný k tomu, aby mohla žalobce zajistit za účelem jeho předání podle § 129 ZPC s předběžným závěrem, že nejde o zranitelnou osobu, která by vyžadovala zvláštní potřeby.
43. Jelikož dublinské řízení bylo po provedené remonstraci Ministerstvem vnitra zastaveno, odpadla potřeba dalšího zkoumání zdravotního stavu žalobce za účelem zjištění jeho zranitelnosti, ledaže by si podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

44. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
45. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

46. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému krajský soud určil odměnu za právní zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy na odměně a náhradách ustanoveného zástupce přísluší částka 6800 Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, a proto krajský soud zvýšil přiznanou odměnu o částku připadající na tuto daň (21%). Celkem náleží ustanovenému zástupci na odměně a náhradách včetně DPH částka 8228 Kč, která mu bude vyplacena za podmínek výroku III. tohoto rozsudku z účtu krajského soudu na náklady státu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. října 2020

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.